

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARRS, JOHN

Bunul samaritean / John Marrs. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-735-4

821.111

Traducător: **Cristina Jinga**

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE GOOD SAMARITAN

Text copyright © 2017, 2018 by John Marrs

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

JOHN MARRS

BUNUL SAMARITEAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

PROLOG

— Unde ești?

Vocea mea era calmă, cu tonul măsurat, în timp ce vorbeam încet la receptor.

— Taxiul meu tocmai a oprit în parcare și încerc să scap de mărunțișul pe care-l mai am.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că nu-mi mai trebuie.

— Înțeleg.

Mi-am dat ochii peste cap. Mi s-a părut o pierdere de timp și mă îngrijora că ar putea fi o tactică de amânare. Dar nu puteam să-l presez.

— Fă ceea ce simți că e mai bine și amintește-ți, am continuat, sunt alături de tine la fiecare pas.

L-am auzit mormăind ceva șoferului, apoi a coborât din taxi, închizând ușa în urma lui. Am presupus că ploua ușor, pentru că la fiecare câteva secunde auzeam scârțâind lamele de cauciuc ale ștergătoarelor pe parbriz, după care taxiul s-a îndepărtat.

— Cum stăm? am întrebat, folosind intenționat pluralul, pentru a sublinia că suntem împreună în asta, dacă nu umăr la umăr, atunci cu siguranță în spirit.

Nu eu alesesem locul și m-am întrebat dacă, odată ce va vedea cum arată, ar putea fi cuprins de îndoială.

Dacă așa se va întâmpla, va trebui să-i accept decizia. Mi-a luat ceva timp să intru în starea potrivită, dar acum, că mă pornisem, voiam ca el să ducă lucrurile până la capăt. Și aveam să mă asigur că-i reamintesc de ce era acolo și cât de departe ajunseserăm.

Mi-a citit gândurile.

— Nu-ți face griji, a spus el, nu mi-am schimbat hotărârea.

Am oftat ușurată.

— Serios, a continuat el, sunt în regulă și sunt pregătit pentru asta. Acum, că mă aflu aici și pot vedea ce e în fața mea, sunt sută la sută sigur că este ceea ce trebuie făcut.

L-am crezut. Mă îndoiesc că m-a mințit vreodată, pentru că n-a avut niciun motiv. Mi-a mărturisit de multe ori că a fost mai sincer cu mine decât cu oricine altcineva pe care l-a cunoscut și am fost mândră să aud asta.

— O vezi? am întrebat. Conduce un Vauxhall Astra roșu. Cu număr de înmatriculare V987...

— ... THG. Da, tocmai mi-a dat flash cu farurile. Parc-am fi într-un film de spionaj și tu ai aranjat să-i predau ei documentele secrete.

A râs nervos și m-am prefăcut că râd și eu.

— OK, stai s-o sun, am spus. Rămâi unde ești, deocamdată. Nu vrem s-o speriem.

Numărul meu a fost ascuns automat când am sunat-o. A răspuns după șapte apeluri, prea multe pentru gustul meu.

— Bună, am început încet. Cum stăm?

— Nu sunt sigură, a răspuns ea.

Din vocea ei lipsea încrederea pe care o auzisem mai devreme în vocea lui. Am însoțit destui oameni în

situația ei ca să recunosc o stare crescută de anxietate. Trebuia să pășesc ca pe ouă.

— Mă bucur să te-aud, am spus liniștitor. Ai călătorit bine? Ai găsit locul în regulă?

— Am ajuns aici acum o oră, așa că am băut o ceașcă de ceai într-o cafenea de pe drum.

— Asta era un alt semnal de alarmă. Avusese timp să stea singură și să se gândească.

— E ceva despre care vrei să vorbim înainte să începem? am întrebat.

A ezitat.

— Îmi pare foarte rău, dar, acum că sunt aici, încep să cred că poate nu mai fac ceea ce trebuie, a răspuns ea.

Am scrâșnit din dinți. N-aveam de gând să las lucrurile să se termine așa. Trebuia să-i reînnoiesc motivația.

— E vorba despre copil, nu-i așa? am întrebat blând.

— Da.

— Îți faci griji că iei o decizie egoistă.

— Da, a zis ea din nou, de data asta cu o voce foarte slabă.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Înțeleg perfect, dar trebuie să-ți dai seama că acum vorbesc doar hormonii tăi. Îți dau o impresie falsă despre ce ar fi posibil; te fac să crezi că toate ar putea merge bine până la urmă, doar să le acorzi timp. Ascultă pe cineva care a învățat din experiență. Când se va naște acel copil, lucrurile vor deveni mult mai rele pentru tine. Îți vor crește doza de medicamente, ca viața ta să fie și mai tulbură decât e acum. N-o să fii potrivită pentru rolul de mamă, iar chimicalele pe care le-ai băgat deja în corpul tău vor avea urmări nefaste asupra bebelușului. Va crește exact ca tine, cu exact aceleași necazuri și probleme

pe care le ai tu; istoria se va repeta. Chiar vrei să fii responsabilă pentru toate astea? Spre deosebire de tine, eu pot vedea lucrurile clar și știu că exact asta se va întâmpla. Bebelușul tău n-are nicio șansă în lumea asta. Și, în adâncul sufletului, o știi și tu, nu-i așa?

— Ai dreptate, a bolborosit ea, fără să-și mai stăpânească suspinele.

Fusesem polițist rău, acum trebuia să fiu din nou polițist bun.

— Știi, m-am gândit la tine tot timpul, zi și noapte, am continuat. Știu cât de departe ai ajuns de când m-ai găsit, cu atâtea săptămâni în urmă. Sunt foarte mândră de tine pentru curajul și puterea ta. Știi asta, nu-i așa?

— Da, a răspuns ea.

Nu părea atât de convinsă pe cât speram. Era timpul să apăs puțin pe pedală.

— M-am gândit și la familia ta. Sunt foarte norocoși să aibă în viața lor pe cineva ca tine, cineva atât de altruist și de curajos. Acestea sunt trăsături rare și știu că, la început, va fi greu pentru toată lumea să înțeleagă, dar cu timpul o să-și dea seama că i-ai iubit atât de mult, încât ai pus nevoile lor mai presus de ale tale. Mi-ai spus de atâtea ori că nu vei fi niciodată soția de care soțul tău are nevoie. Dar nu e vina *ta*, e vina *lui*, pentru că te-a pus pe un pedestal. *El* ți-a făcut asta. Doar amintește-ți de ce ai venit să mă cauți, în primul rând. Împreună, am cântărit fiecare posibilitate, înainte să decizi că aceasta este singura soluție care are sens. Să mergi mai departe și să le îngădui tuturor celorlalți la care ții să faci la fel. Și admir asta foarte mult.

Petrecusem atâtea timp repetând același mesaj, săptămână după săptămână, conversație după conversație, întărindu-i încet credința că nu există decât o singură soluție. Cu el, însă, avusesem mai puțin de furcă. La el

nu exista cale de mijloc. Lucrurile erau fie albe, fie negre, niciodată gri. Îmi spusese odată că am fost ca o frânghie care l-a tras din nisipuri mișcătoare și l-a repus pe drumul cel bun.

— Ai dreptate, a spus ea printre lacrimi. Mulțumesc.

— Bine, atunci. Suflă-ți nasul, respiră adânc și o să facem asta împreună. Mai întâi, deschide ușa și du-te spre el.

Am încercat să-mi imaginez că sunt acolo cu ei.

— Acum, poți descrie în amănunt ce vezi în fața ta?

— Cred că el e, mă așteaptă, a spus ea. Zâmbește. Iar în spatele lui soarele încearcă să-și facă loc printre nori. E frig, dar nu ger.

Am auzit scrâșnetul pietrișului sub picioarele ei, ploaia de ianuarie răpăindu-i pe umerii paltonului și pescărușii care țipau deasupra. Aproape că simțeam mirosul sărat al mării din jur. Am schimbat linia telefonică, trecând la el.

— Bună, am început. Acum vine spre tine, dar e puțin mai anxioasă decât ești tu. O să ai grijă de ea, nu-i așa?

— Bineînțeles, a răspuns el, mai sigur decât îl auzisem vreodată.

Când s-au întâlnit față în față pentru prima dată, mi-am imaginat cum își zâmbesc unul altuia. Am deschis ambele linii telefonice și am auzit un zgomot înfundat, hârșăit de stofă pe stofă, ca și cum s-ar fi îmbrățișat. Îi spusese ei să poarte o haină suficient de largă ca să-i ascundă burtica de gravidă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l sperie acum, când eram atât de aproape.

Mi-am simțit pielea încinsă pe sub cămașă și adrenalina curgând prin cei o sută de mii de kilometri de vene din corpul meu, împingându-mă către un fel de euforie.

Nu te grăbi. Rămâi concentrată, pentru că sunt încă o grămadă de lucruri care pot merge prost.

Mi i-am imaginat stând acolo, doi străini care n-aveau nevoie de cuvinte ca să comunice. Erau uniți într-un scop comun și eu îi adusesem împreună. Viețile lor aveau să fie legate pentru totdeauna, datorită mie. Nu știam dacă să râd sau să plâng.

— Mă auziți amândoi? i-am întrebat.

— Da, au răspuns în cor.

— Dacă sunteți de acord, aș vrea să rămân cu voi cât mai mult posibil. Așadar, când sunteți pregătiți, trageți aer adânc în piept, fiecare, apoi luați-vă de mână și începeți să mergeți. Indiferent cât de anevoios devine sau cât de grele vi se par picioarele, țineți-vă unul de celălalt pentru sprijin. Nu vă întoarceți și nu vă opriți. Putem face asta împreună.

— Mulțumesc, a spus el. Mulțumesc că m-ai înțeles. Ai fost incredibilă.

— A fost o plăcere, am răspuns.

Altădată, când ajungeam în acest punct, eram mult mai puternică. Dar el a fost prea important în viața mea ca să nu doară. Mi-am încheștat pumnii în timp ce călătoria noastră se apropia de sfârșit. Acum era rândul lor să continue povestea.

Am închis ochii strâns. Am inspirat și am expirat în același ritm cu respirațiile lor, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de parcare. Pietrișul s-a pierdut în iarbă, iar ploaia cădea mai îndârjit. Ea a început să plângă, dar eram convinsă că erau lacrimi de fericire. Eram sigură că el îi strângea mâna puțin mai mult, oferindu-i fermitatea pe care o admiram atât de mult la el.

Și apoi... Nimic.

Nimic altceva decât sunetul ultimelor lor răsufări și vântul de coastă care vuia prin telefoanele lor, când cădeau o sută șazeci de metri în apa de dedesubt. Și, pe măsură ce trupurile lor se scufundau și sufletele li se înălțau, mi-am mușcat buza de jos cu putere, până am simțit gustul sângelui. Se terminase.

Mi-am acordat câteva momente, apoi am pus cu reticență receptorul în suport. Am luat un șervețel din sertarul biroului, mi-am suflat nasul, mi-am întins degetele de la picioare și m-am gândit la ancora mea până când calmul a pus din nou stăpânire pe corpul meu.

Am ridicat capul pentru o clipă și am aruncat o privire prin cameră, ca să mă asigur că nimeni din afara cabinei mele nu mă auzise.

— Ești bine?

Vocea caldă a lui Mary a venit din lateral, făcându-mă să tresar. Se fofilase de la bucătărie la biroul meu, simțind că e ceva în neregulă. Anii nu fuseseră blânzi cu chipul ei.

— Sunt bine, am răspuns.

— A fost un apel *din ăla*?

— Da.

— Nu s-a întâmplat chiar în timp ce vorbeai cu el, nu-i așa?

Am dat din cap și ea m-a bătut ușor pe braț. Am simțit furnicături pe piele, așa cum se întâmpla când cineva mă atinge fără permisiunea mea. Astfel de gesturi nu m-au liniștit niciodată.

— Îmi pare atât de rău, a continuat Mary. Sperăm că, atunci când ne sună, nu au nevoie decât de o voce prietenoasă și de cineva care să-i asculte, și că asta îi va descuraja să-și pună capăt zilelor, măcar pentru un timp, nu-i așa?

— Da, am mințit.

— Și știu că n-ar trebui să-i convingem să renunțe și nici măcar să oferim o opinie, dar e greu când vrei doar ca oamenii să vadă că viața merită trăită.

— Cu siguranță, am dat eu din cap. Mi-aș dori ca toată lumea să poată vedea frumusețea lumii prin ochii noștri.

Era o după-amiază aglomerată și nu erau suficienți voluntari pentru liniile de ajutor, așa că Mary s-a întors în colțul ei de birou. Când lumina roșie a telefonului a început să clipească indicând un alt apel, mi-am dres glasul și am răspuns, după cum era regula, în primele cinci apeluri.

— Bună ziua, am început, sunteți la Capăt de Linie, aici Laura. Pot să vă întreb cum vă numiți?

PARTEA ÎNTÂI

LAURA

CAPITOLUL 1

PATRU LUNI DUPĂ DAVID

Le-am auzit trăncăneala înăbușită în timp ce urcam scările și mă îndreptam spre ușă.

În sala de telefoane a organizației Capăt de Linie am numărat cinci oameni, fiecare așezat în cabina lui. Unii se sprijineau pe coate, ascultând apelanții în căști; alții stăteau relaxat, lăsați pe spate în scaune, cu receptorul la ureche. Unul mângălea triumphiuri pe un careu de integramă din ziar.

Ajunsesem devreme și le-am făcut veselă cu mâna lui Kevin și Zoe, care-și ascultau apelanții. Am făcut semn spre cutia de prăjituri de sub braț, apoi spre bucătărie. Mary, cea mai în vârstă dintre voluntarii de la organizația caritabilă, stătea într-o cabină pe colț, chiar în față, andrelele ei mișcându-se aproape neauzit, deși la viteză maximă, în timp ce vorbea la microfonul atașat căștilor. Culoarea lăunii pe care o împletea azi era la fel de gri ca părul ei.

Am intrat în așa-zisa chichinetă și mi-am pus cutia de prânz, cu restul pastelor de seara trecută, în frigider. Am aruncat numărul în creștere de sticle cu lapte expirat și am scos capacul cutiei metalice de prăjituri, ca toată lumea să se poată servi din brișele mele proaspăt glazurate. Erau mai mult decât suficiente pentru tura de

după-amiază; dacă mai rămâneau, puteau să și le împartă cei din tura de seară și de noapte.

Am deschis fereastra ghilotină ca să intre puțin aer proaspăt de mai și să iasă izul stăut de la etajul doi. Apoi m-am întors în sala telefoanelor, mi-am scos carnetul din geantă și m-am îndreptat spre cabina mea preferată, din spate. Birourile noastre nu ne fuseseră alocate oficial, așa că nu puteam revendica unul anume. Dar exista o ierarhie nespusă prin care cei ce lucrau acolo de mai mult timp puteau să aibă biroul în care se simțeau cel mai confortabil. Eu îl alesesem pe cel mai retras, lângă șemineul victorian astupat cu panouri de lemn. Acolo, în spatele despărțitorului, vocea mea blândă și liniștitoare de la telefon nu se auzea nicăieri altundeva în încăpere. Nu că am fi recunoscut vreodată că trăgeam cu urechea la apelurile altuia, dar e normal să fii curios din când în când.

De patru ani și jumătate priveam prin aceeași fereastră peste acoperișurile din Northampton și mă întrebam cine ar putea fi prima persoană pentru care ridicam receptorul în ziua aceea. Tura de seară era, de obicei, momentul când lucrurile deveneau mai interesante. Pentru cei mai vulnerabili, odată ce se lasă întunericul, cad și barierele lor. Noaptea este dușmanul lor, pentru că, având mai puține distrageri vizuale, există o mai mare posibilitate să se gândească la cât de fără speranță le-au devenit viețile. Atunci e momentul când caută o mână întinsă.

Ar trebui să tratăm fiecare apelant la fel, cu bună-tate, respect și profesionalism. Faptul că sunt ascultați îi face să se simtă apreciați, dar este nerealist să crezi că-i poți ajuta – sau chiar să-i plăci – pe toți. Odată ce încep să-și povestească necazurile, sunt unii pe care îi detești din prima și alții în care te poți vedea pe tine însuși. Pe unii îți vine să-i apuci de încheieturi, să-ți înfigi unghiile

în ele până la sânge și să-i zgâlțâi până le bagi mințile în cap. Altora doar le oferi, fără să-i judeci, un umăr pe care să plângă.

Dar, la urma urmei, aproape fiecare voluntar din sala asta este aici pentru același scop – să fie persoana asupra căruia un apelant să-și descarce problemele.

Și apoi sunt eu. Am motivele mele.

— Ai adus briose! a spus Kevin entuziasat.

A început să dezlipească hârtia de pe prăjitură în timp ce se apropia de biroul meu.

— Să-mi aduci aminte să-ți iau cămașa din mașină înainte să plec, am răspuns.

— Ai grijă, c-o să ne iasă vorbe, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am prefăcut că râd împreună cu el.

— Am cusut nasturele de la manșetă și am apretat gulerul.

— Ce ne-am face fără tine, Laura?

— Și nu uita că în weekend e aniversarea căsătoriei voastre, să iei o felicitare și niște flori. Și nu de-alea ieftine de la benzinărie. Comandă un buchet online.

— Așa fac.

M-a sărutat pe obraz și mi-am dat ochii peste cap cu falsă modestie.

— Ești mama mea de la birou, a adăugat el.

Îmi plăcea că mă considerau mămoasă. Pentru ei, eram de ajutor, inofensivă și indispensabilă, iar asta-mi convenea de minune. Fiindcă atunci când nu ești socotită o amenințare, poți scăpa cu multe, mult mai multe.

CAPITOLUL 2

Primele treizeci de minute din tura mea de patru ore au fost relativ liniștite, așa că m-am uitat printr-un folder cu fotografii de pe telefonul mobil... cele pe care soțul meu, Tony, nu-mi dădea voie să le expun în casă.

Mi-am scos stiloul placat cu argint din geantă și am deschis carnetul. Îl folosesc pentru a-mi nota detaliile importante despre fiecare apelant, inclusiv numele, un rezumat al problemelor sale și câteva întrebări de pus, dacă există vreo pauză în conversație. Apelantul controlează mereu discuția sau cel puțin așa-l fac eu să creadă.

Misiunea organizației Capăt de Linie este clară și simplă, unul dintre multele lucruri care m-au încurajat să-i ofer timpul meu. Suntem de părere că oricine are dreptul să trăiască sau să moară după cum hotărăște. Câtă vreme nu e sub presiune și nu afectează pe nimeni altcineva, noi credem că este exclusiv decizia fiecăruia să-și pună capăt vieții și nu vom încerca să-l convingem să renunțe. De fapt, la instruire învățăm cum să-i oferim suport emoțional până la ultima suflare, dacă asta cere apelantul. Ascultăm, nu intervenim.

Lumina roșie de pe linia fixă a clipit insistent. De fiecare dată când răspund la un apel, îmi amintesc ce mi-a spus mentorul meu, Mary, în timpul inițierii: „Ai putea fi ultima voce pe care o aude această persoană. Fă-o să creadă că-ți pasă.”

— Bună ziua, sunteți la Capăt de Linie, aici Laura, am început în același mod prietenos ca de nenumărate ori înainte. Pot să vă întreb cum vă numiți?

Am fost întâmpinată cu tăcere, dar nu era ceva neobișnuit. Apelanții pot depune efortul de a forma numărul nostru, dar cei mai mulți nu se gândesc înainte la ce să spună odată ce li se răspunde. Este datoria mea să-i liniștesc și să-i înduplec să-și scoată grijile la iveală. Uneori, doar să-mi audă calmul din voce e suficient ca să le mai domolească temerile.

— Nu te grăbi, l-am încurajat pe apelant. Am tot timpul.

— Lucrurile sunt foarte rele acum, a început în cele din urmă.

Vocea era groasă — după decenii de țigări cu conținut ridicat de gudron.

— Ei bine, hai să vorbim despre ele, vrei? i-am propus. Cum ți-ar plăcea să te numesc?

A făcut o pauză cât să se gândească la un pseudonim.

— Carole, a răspuns ea.

Era imposibil să-i ghicești vârsta, cu corzile alea vocale afectate de fum.

— Bine, Carole, am continuat, notându-i numele, când spui că lucrurile sunt insuportabile, ce aspecte ale vieții tale îți provoacă dificultăți?

— Banii și căsnicia mea, a spus ea. Am fost concediată în martie și nu găsesc de lucru. Indemnizația mea de șomaj abia acoperă costurile mâncării, sunt în urmă cu chiria la primărie și soțul meu are o afecțiune pulmonară care îl omoară încet.

Mi-ar fi plăcut să întreb cât de mult îl ajută pe el, cu plămânii bolnavi, obiceiul ei de patruzeci de țigări pe zi, dar m-am ținut de scenariu. Nu c-aș fi împotriva

fumatului – unul dintre multele lucruri pe care colegii și familia mea nu le știu despre mine este slăbiciunea mea pentru o țigară pe drum spre casă, după tură. Dar e ceva ce pot controla.

Mi-am notat, pe puncte, ce-mi spunea Carole. Eu voiam de fapt să aflu cât de aproape de limită o împingeau circumstanțele ei. De ce ne sunase azi și cât de departe ar putea merge pentru a găsi o soluție? Totuși, nu puteam să intru cu forța în mintea ei; avea nevoie de încurajări.

– Chiar pare mult de dus în cărcă acum, Carole, am răspuns. Momente ca acesta ne pun cel mai mult la încercare, nu-i așa?

– Da, dar m-am săturat să fiu pusă la încercare. Am nevoie de o cale de ieșire.

Mi-a trezit interesul.

– În ce fel?

Am auzit o rotiță de cremene învârtindu-se și o flăcără pâlpâind când și-a aprins o țigară.

– Mă simt o mare nemernică pentru că spun asta cu voce tare...

S-a oprit să inhaleze fumul.

– Sunt aici să te ascult, nu să te judec.

– Am ajuns la limită. Nu mai pot continua.

Vocea lui Carole s-a frânt și-a izbucnit într-o tuse din adâncul pieptului.

– Începe prin a-mi explica ce-ai vrut să spui când ai zis că „ai nevoie de o cale de ieșire”.

– Mă văd cu alt tip și vreau să-mi părăsesc soțul, dar nu știu cum s-o fac.

Mi-am dat ochii peste cap și abia m-am abținut să nu-i închid telefonul. Avem voie să încheiem apelurile abuzive, sexuale sau agresive. Din păcate, un apel cu un motiv atât de meschin nu era o scuză suficientă.

Carole nu căuta să-și pună capăt vieții în sens fizic; voia să înceapă una complet nouă, fără balastul celei de-acum. Pentru o clipă, crezusem că am dat de aur, dar să răspunzi la întâmplare la un apel al cuiva care vrea la modul serios să moară e ca și cum ai găsi o perlă într-o stridie. Nimeresc patru, poate cinci într-un an – dacă am noroc –, și anul ăsta a fost excepțional de bun până acum. Totuși, Carole nu era acea persoană.

Am făcut cum fusesem învățată să fac și am lăsat-o să plângă și să ofteze până n-a mai fost nimic de spus. În cele din urmă a închis – și fără să-mi mulțumească, aş putea adăuga.

Apoi am așteptat răbdătoare următorul apel, pentru că întotdeauna există următorul apel. Cineva, undeva în țară, trece mereu prin chestii mai nasoale decât tine. Anticiparea, emoția de a răspunde la telefon și de a nu ști niciodată în ce direcție o s-o apuce conversația – următorul apel este totul.

Trăiesc pentru următorul apel.